

Manuel Valls, un llop amb pell de xai

Manuel Valls ha marxat de la política francesa per la porta del darrere. El descrèdit entre els francesos del candidat de Ciutadans a l'alcaldia de Barcelona és rotund: segons un sondeig recent de l'institut d'opinió YouGov, el 58% dels francesos creuen que la candidatura de Valls no és legítima. No cal dir que seran els barcelonins els que decidiran això a les urnes, però és bo que el 26 de maig sàpiguen a qui confien el seu vot i qui i què hi ha darrere del personatge.

Manuel Valls ha viscut sempre de la política. Des dels 24 anys fins ara, ha encadenat 32 càrrecs públics i de partit. No se li coneix cap altra activitat que no sigui aquesta, i veient la seva trajectòria política és clar que no ha deixat mai de fer fugides endavant per sobreviure. La seva estrellada, però, es va apagar després de ser dos anys i mig el primer ministre del president François Hollande, en plena descomposició del socialisme francès. Tots dos van deixar el càrrec amb la popularitat sota mínims.

L'ambició per ser president de la República li va comportar, l'any 2016, el primer gran fracàs polític en perdre les primàries per ser el candidat del Partit Socialista francès. Va quedar penúltim i, entenent que això era el seu final de trajecte, després de més de trenta anys de militància socialista es va donar de baixa i es va oferir a Emmanuel Macron per incorporar-se al seu projecte polític, que el va mantenir lluny de la primera línia. A partir de llavors, va seguir com a diputat a l'Assemblea Nacional, ja sense cap paper i fent campanya a la majoria de sessions parlamentàries. A França tenia més passat que futur.

Ara que s'ha reinventat com a alcaldable per Barcelona és especialment oportú fixar-se en la seva etapa d'onze anys com a alcalde

CARLES MUNDÓ

ADVOCAT, EXCONSELLER DE JUSTÍCIA

d'Évry, una ciutat de 54.000 habitants, a prop de París. L'etapa al capdavant de l'Ajuntament es va caracteritzar per la bel·ligerància en temes d'immigració i seguretat, cosa que el va fer creditor de mèrits per ser ministre de l'Interior del govern francès, càrrec que va exercir amb vehemència i autoritarisme. Va assumir sense complexos l'agenda de l'extrema dreta per marcar el terreny al Front Nacional de Le Pen, i va fer bandera de l'expulsió de gitanos. Combatia el populisme amb més populisme.

El seu pas per l'alcaldia va ser un trampolí per arribar a altres objectius polítics, però la seva etapa acredita un full de serveis ben poc presentable. El Manuel Valls alcalde d'Évry va incrementar un 46% la pressió fiscal durant el seu mandat, va deixar l'Ajuntament més endeutat, va disparar la despesa en propaganda un 800% els primers dos anys i va multiplicar el nombre d'assessors i de cotxes oficials.

Amb aquest currículum aterra Manuel Valls a Barcelona de la mà de Ciutadans i de Societat Civil Catalana, per més que amagui les si-

Manuel Valls va deixar l'Ajuntament d'Évry més endeutat i va multiplicar el nombre d'assessors i de cotxes oficials

gles en els actes públics, utilitzi un verb suau i, sense posar-se vermell, reivindicui l'herència de l'alcalde Maragall. És, sense cap dubte, un llop amb pell de xai que torna a Barcelona perquè a França ha perdut la confiança de la ciutadania. I veient com utilitza sempre les institucions per a la promoció personal, no és gaire enginyós pensar que la candidatura no és cap atac sobtat d'amor per la ciutat sinó un pretext per aconseguir altres objectius en la política espanyola, al costat d'un Albert Rivera que pacta sense complexos amb l'extrema dreta de Vox.

L'operació Manuel Valls no es pot menystenir. No li faltaran suports ni diners de particulars i empreses per fer una campanya amb més mitjans que ningú i amb altaveus potentíssims que ens presentaran un polític amortitzat a França com la salvació de tots els mals de Barcelona. Valls prometrà ordre i mà dura davant la deixadesa d'aspectes importants de la ciutat. El govern d'Ada Colau no ha sabut complir les expectatives que va generar entre els seus votants ni ha sabut atacar amb èxit els problemes de seguretat arrelats en alguns barris de Barcelona, i això serà un argument electoral llaminer per a un candidat com Valls. Per aquest motiu, alcaldables com Ernest Maragall, que les enquestes situen en posicions de victòria, han d'afrontar el tema de la seguretat sense eufemismes, mirant el problema de cara i parlant clar, conjugant les solucions de fons amb respostes per al més immediat.

"Mil perfums i mil colors, mil cares té Barcelona, la que va somiar en Cerdà i la que va esguerrar en Porciolles", cantava Joan Manuel Serrat a *Barcelona i jo*. Quan un projecte personal està per sobre d'un projecte de ciutat són tots els ciutadans els que hi perden. Barcelona és massa important per confiar en llops amb pell de xai.

La indignació de les joguines

SUSAGNA ESCARDÍBUL

PEDAGOGA DE FUNDESPLAI

❖ Aquests dies s'ha fet viral el vídeo *La revolució de les joguines*, una protesta singular i atrevida de les famílies i l'escola Fructuós Gelabert per reivindicar jocs i joguines lliures de sexisme. En el vídeo apareixen les joguines parlant en primera persona, reivindicant el seu dret a jugar amb les nenes i els nens sense diferències. És senzillament genial. Un missatge clar i directe. Sabem de sobres que jugar és fonamental per al desenvolupament integral dels infants i que els jocs i les joguines són eines que ens porten a aprendre, a imaginar, que influeixen en la forma de socialitzar-nos i, naturalment, en la configuració de les identitats. Ara bé, quan les joguines reclamen igualtat i llibertat deu ser perquè estan ben fartes de respondre a uns cànons estereotipats a través dels quals només poden jugar amb un sexe o un altre. La seva reivindicació no és cap tonteria, perquè aquesta situació no només limita les potencialitats i la llibertat de descobrir i d'experimentar de les nenes i dels nens, sinó també, i sobretot, perquè reforça les actituds i els comportaments que sostenen una societat que continua sent força sexista. I com bé sabeu, la nova generació de joguines pretén la igualtat i una societat que no discrimini.

❖ I què podem fer per ajudar-les? Unes dades tan especials com aquestes són una gran oportunitat per contribuir a la seva causa, proposant-nos algunes fites com a famílies i professionals de l'educació: nines, cotxes, cuinetes, construccions, pilotes, jocs d'experiments... En definitiva, diversitat de joguines, perquè nenes i nens, des de ben petits, puguin desenvolupar al màxim les seves capacitats i puguin créixer en llibertat. Apostem pels jocs cooperatius i els jocs de cura per afavorir les relacions basades en els valors del respecte, l'empatia, l'amabilitat, el compartir, la solidaritat. Compartim moments per reflexionar, qüestionar i estimular el pensament crític enfront dels missatges publicitaris i la societat del consum. Sens dubte són petits gestos, però molt significatius per ampliar la mirada. I a propòsit d'ampliar la mirada, tant de bo fabricants, publicistes, botigues... també puguin a aquest carro, ni que sigui com a estratègia comercial innovadora (esclar que jo voldria pensar que és per ètica i convenciment), perquè, no ens enganyem, tenen un paper determinant en tot aquest joc. Tant de bo deixin d'utilitzar el color rosa i el color blau per indicar que aquest o aquell altre joguet és per a nens o per a nenes. A més d'antiquat i retrògrad, és molt avorrit. Hi ha molts colors. Tant de bo les botigues superin aquesta mania de segregar les joguines per sexes, llargs passadissos roses o blaus. Que ens ajudin a trencar estereotips i muntin campanyes de publicitat amb imatges on les noies s'ho passen d'allò més bé jugant a ser superheroïnes, on noies i nois, indiferentment, planxen o fan collarets i braçalets... I si s'hi veuen amb cor, a la secció de disfresses que vesteixin algun maniquí noi amb una corona de princesa. Per què no?

DE FITA FIT

Actes d'acostament a Catalunya

JORDI DURÓ